

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

*Εσωτερικοῦ :

*Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,— Ἐτησίᾳ . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τριμήνιος . . . 2,50 Τριμήνιος . . . 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθῆναις, 17 Μαΐου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 24

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

— Σήμερα μόνο μᾶς ἀνοιξαν τὸ κλουβὶ καὶ μᾶς ἄρισαν νὰ τριγυρίζωμε, προσέθε-
σεν ὁ Τζούλης.

Τὰ μάτια τοῦ ζωγράφου προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν δύο παιδιῶν μὲ ζωηρὰν ἐνφρασιν οἴκτου.

— Μὰ τότε λοιπόν, εἶπεν, εἴσθε καὶ σεῖς αἰχμάλωτοι σὰν κ' ἐμεῖ... Δύο παιδιά!.. ὦ, εἶνε ἀποτρόπαιον!

Ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος δὲν ἠγνόει τοὺς τύπους, ἐνόμισε κατὰλληλον τὴν στιγμήν διὰ νὰ κάμῃ τὰς συστάσεις.

— Κύριε ζωγράφε, εἶπε δείχνων τὸν μικρόν του φίλον, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κ. Λουλού Ρισανέλ, υἱὸν τοῦ βασιλέως τοῦ μπισκότου.

Καὶ χαιρετῶν δι' ὑποκλίσεως προσέθεσε :

— Ἰούλιος Περρονέ, ἐπιλεγόμενος Τζούλης, μαθητὴς ἡλεκτρολόγος εἰς τὸ Παρίσι, ταπεινότητος δουλός σας.

Ὁ ζωγράφος ἔκαμε κίνημα ἀγανακτήσεως.

— Τώρα ἐννοῶ, εἶπε, εἴσθε ὁμηροί... θέλουν νὰ σᾶς κάμουν νὰ πληρώσετε λύτρα.

— Μάλιστα, ἀπεκριθὲν ὁ Λουλού.

— ὦ, τι ποτένια πράγματα, μόνον δέκα ἑκατομμύρια! προσέθεσεν ὁ Τζούλης. Ἄν ὁ κύριος Ρισανέλ δὲν μετρήσῃ ἐντὸς μηνός, δέκα ἑκατομμύρια...

— Θὰ μοῦ κόψουν ταυτιά! συνεπλήρωσεν ὁ Λουλού, μὲ τὴν ἀνατριχίλαν ἐκείνην ποῦ

ῥοθάνετο πάντοτε ὁσάν τις ἐσυλλογίζετο αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον.

— Κ' ἐμένα τὸ λαϊμό, εἶπεν ὁ Τζούλης ἀπαθῆς, ὡς νὰ ἔλεγε τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

— Δυστυχισμένα παιδιά! εἶπεν ὁ ζωγράφος, κινῶν τὴν κεφαλὴν περιλύπως. Ἐπέσατε καὶ σεῖς στὰ χέρια τοῦ Κατακ-
κητοῦ!

— Εἴπατε «καὶ σεῖς», ἠρώτησεν ὁ Τζούλης μὲ περιέργειαν εἰρεθεῖν λοιπόν

συνάδελφοι, ὁμοιοπαθεῖς; σᾶς κρατεῖ αἰχμάλωτο καὶ σᾶς τὸ παληόσκυλο, γιὰ νὰ σᾶς ἀφίσῃ, ἄρα σκάσετε μερικὰ ἑκατομ-
μύρια;

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, ὁ ζωγράφος ὠχρίασε καὶ εἶπεν ἐντρομος :

— Σιγά! μὴ φωνάζετε, κακόμοιρα παιδιά! Μπορεῖ νὰ σᾶς ἀκούσῃ καὶ δὲν ξέρετε τί σκληρὸς ἄνθρωπος ποῦ εἶνε!

— ὦ, τὸ ξ-ρω, τὸ ξέρω πολὺ καλά, ὑπέλαβεν ὁ μαθητὴς ὑψώνων τοὺς ὤμους.

— Προσέχετε λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, πάντοτε χαμηλοφώνως. Ὡς αὐτὸ τὸν φοβερὸ πύργο, καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά. Ὁ Δ' αἶνε παντοῦ καὶ τὰ βλέπει ὅλα. Οἱ κατὰσκοποι του, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ κάθε πέτρα, μᾶς παραμονεύουν... Μιά λέξις, ὑδριστικὴ γι' αὐτόν, εἰμφορεῖ νὰ μᾶς στοιχίσῃ πολὺ.

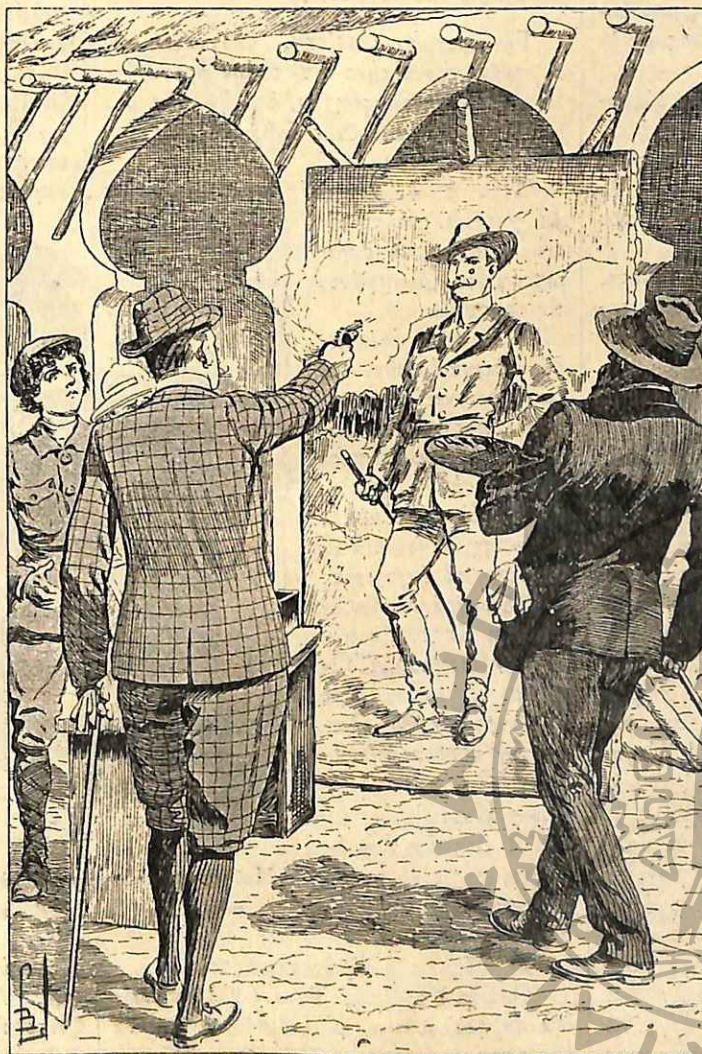
Ἡ περιπέτεια τοῦ Σερ Ροδόλφου Τουαίν

Αἱ λέξεις αὗται ἐκορύφωσαν τὸν τρόπον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Λουλού. Ὁ Τζούλης ὁμῶς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτρόμαξεν εὐκολα, ἐξηκολούθησε νὰ ὁμιλῇ, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ τὰς συμπυκνώσεως τοῦ ζωγράφου.

— Σεῖς μ' ἔλ' αὐτά, εἶπε, δὲν φαίνεσθε ἐδῶ πολὺ δυστυχῆς... Ἔχετε τὴν ἡσυχίαν σας καὶ διασκεδάετε μὲ τὴ ζωγραφικὴν σας... Κάμνετε τὴν εἰκόνα τοῦ ληστοῦ... Θὰ τὰ ἔχετε καλὰ μαζί του.

Ὁ Ἀγγλὸς ἀπέθεσε τὴν πυξίδα του καὶ καθήσας εἰς μίαν ψαθάν, πλησίον τῶν παιδιῶν, ἤρχισε τὴν ἐπομένην διήγησιν :

«Ὄνομάζομαι Σερ Ροδόλφος Τουαίν. Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν σᾶς λέγει τίποτε, παιδιά μου, διότι εἴσθε μικροὶ ἀκόμη, εἶνε ὁμῶς τὸ ὄνομα ἐνὸς διασήμου ζωγράφου τῆς Ἀγγλίας. Πρὸ ἑξ ἡμέ-

«Ἐσχόπευσε τὴν εἰκόνα κ' ἐσυροβόλησε τρεῖς...» (σελ. 190, στ. γ')

νών, μού ήλθε ή κακοκεφαλιά νά τάξει-
δεύσω εἰς τήν Ἀφρικὴν διὰ νά σπουδάσω
τὴν φύσιν. Μία μέρα μ' ἐπίασαν οἱ λησταί
καὶ μ' ἐκουδάλισαν ἐδῶ.

— Σὺν καὶ μὰς! δέκοντο ὁ Τζούλης.
Καὶ πόσα σὰς γυρεύει τώρα ὁ κ. Δίκ γιὰ
νά σὰς ἀρίστη;

— Νὰ ἦταν μόνον αὐτό! ἀπεκρίθη ὁ
ζωγράφος περίλυπος· εἶμαι πλούσιος καὶ

Καὶ θὰ ἔλθῃ στιγμὴ ποῦ δὲν θὰ εἰσπορῶ
πλέον νὰ ζωγραφίζω καθόλου, καὶ τότε θὰ
μὲ σκοτώσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποῦ μὲ
υποβάλλει, ἔξῃ μὴνας τώρα, εἰς ἓνα μαρ-
τύριον, τὸ ὅποῖον δὲν ἐφάντασθαι οὔτε ὁ
Δάντης εἰς τὴν περιγραφήν τῆς Κολά-
σεώς του!

— Ὅταν ἐτελείωσεν οὕτῃ ἡ διήγησις, ἡ
ὁποία συνεκίνησε πολὺ τὰ δύο παιδιά, ὁ
Τζούλης, ἐπιθυμῶν
νὰ ἐγκαρδιώσῃ τὸν
δυστυχῆ ζωγράφον,
τῷ εἶπε δεξιῶν τὴν
εἰκόνα:

— Ἦσυχάζετε, κυ-
λόρδε, καὶ τὸ μαρ-
τύριό σας ἐτελείωσε.
Ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἶνε
σὰ ζωντανὴ καὶ ὁ Κα-
τακτητὴς δὲν μπο-
ρεῖ νὰ κάμῃ ἄλλο,
αὐτὴ τὴ φορὰ, παρὰ
νὰ εὐχαριστήσῃ.

Ἀλλ' ὁ ζωγράφος
ἐξηκολούθει νὰ μῆ-
βάλῃ καὶ νὰ ροδῇ

ταί... Καὶ δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο!

Ἡ κρίσις τοῦ Αὐθέντου

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐκύτταζαν καὶ
οἱ τρεῖς τὴν εἰκόνα μὲ τόσῃ προσοχῇ,
ὥστε δὲν ἀντελήφθησαν, ὅτι ἦνοιγθῇ μία
μυστικὴ θύρα καὶ ἓνας ἄνθρωπος ἐξῆλθεν
εἰς τὴν αὐλήν.

Ἦτο ὁ κ. Δίκ, εἰπὲρ ποτε κομψὸς
καὶ χαριεὺς, μὲ τὸ αἰ-
ώνιον τουρκικὸν σιγα-
ρέττον του ἀγαρμένον
εἰς τὸ στόμα.

— Λοιπόν; ἀνέκρα-
ξεν ἔξαφνα ὁπισθεν τοῦ
ζωγράφου καὶ τῶν παι-
διῶν, οἱ ὅποιοι ἐστρά-
φησαν ἀποτόμως πρὸς
τὴν φωνήν. Λοιπόν,
σὲρ Ροδόλφε Τουαίν...
εὐρήκατε κοινὸν διὰ νὰ
θαυμάσῃ τὸ ἔργον σας;

Ὁ ζωγράφος δὲν ἀ-
πεκρίθη τίποτε εἰς αὐ-
τὸν τὸν σαρκασμὸν. Ὁ-
χρίσας μόνον καὶ μὲ
τρέμουσαν χεῖρα ἔδει-
ξε τὸν πίνακα ψιθυρί-
ζων:

— Κυτάξτε!

Ὁ Δίκ ἐστάθη ἐ-
νώπιον τῆς εἰκόνης καὶ
τὴν ἐκύτταξε μὲ προ-
σοχήν.

Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ διήρκεσε πολὺ.

Ὁ Σὲρ Ροδόλφος Τουαίν καὶ τὰ παι-
διὰ παρακολούθουν μ' ἐνδιαφέρον καὶ τὰ
ἐλάχιστα κινήματα τοῦ Κατακτητοῦ καὶ
προσπάθουν νὰ μαντεύσουν τὴν ἐντύπωσιν

τοῦ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του. Ἀλλ'
ἐκεῖνος ὁ σκληρὸς διεσπείραζε, φαίνεται,
παρατείνων αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν...

Πέντε λεπτὰ παρήλθον οὕτω, μακρὰ
ὡς εἴη διὰ τὸν δυστυχῆ ζωγράφον, ὁ ὅ-
ποτος εἶχε ζῆρῳ εἰς μίαν ἄκρην, περι-
μένων τὴν τύχην του. Καὶ τὰ παιδιά, εἰς
μίαν ἄλλην, σιωπηλὰ καὶ ἀγωνιώδη, πα-
ρηκολούθουν τὰ γινόμενα.

Ὁ Κατακτητὴς εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέ-
πην του ἓνα θαυμάσιον πορτοφόλι, εἰς τὸ
ὅποῖον ὑπῆρχον ἓνας μικροὶ καθρέπτες.

Εἰς τὸν καθρέπτην αὐτὸν ἐκυττάθη
ἡ ἀνειλημμένη. Ἐπειτα ἐπροχώρησεν
ὀλίγα βήματα, ἐμισκύλισε τὰ μάτια του,
ἐπροχώρησεν ἄλλο καὶ μὲ περιεργονητικὸν
μορφασμὸν, ἐπρόφερε τέλος αὐτὸς τὰς
λέξεις:

— Τίποτε ἀκόμη, σὲρ Ροδόλφε Τουαίν...
τίποτε ἀκόμη!.. Ἐδώκατε εἰς τὸ μεδίαμά
μου μίαν ἔκφρασιν σκληρότητος καὶ κακίας
ποῦ δὲν τὴν ἔχω. Κυτάξτε! ἐδῶ!

Καὶ ὁ ἀπαίσσιος ἄνθρωπος ἐστράφη πρὸς
τὸ θυμὸν του, ἐπιδεικνύων τὸ γλυκύτερον
καὶ θελκτικότερον μεδίαμα τοῦ ὄρους!

— Βλέπετε; ἐξηκολούθη. Πῶς εἰμυ-
πορῶ νὰ στείλῃ εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Γάλλων
Καλλιτεχνῶν, ὅπου βεβαίως θὰ κί-
μῃ αἰσθησιν, μίαν εἰκόνα τοῦ Κατακτητοῦ
Δίκ ποῦ νὰ μὴ μὲ ἱκανοποιῇ τελείως;...
Οὕτε σεῖς, πιστεύω, δὲν θὰ τὸ ἠθέλητε...
Ἐλᾶτε, Σὲρ Τουαίν, συλλογισθῆτε τί
ρεκλάμα θὰ σὰς κάμῃ αὐτὸ τὸ πορτραῖτο,
ὅταν ἐκτελῇ. Ἀξίζει λοιπὸν νὰ κοιτάσεται
ἰγνίκα ποραπάνω. Ἐμπρός! Ὀρρεῖς, κυ-
λόρδε, ὀρρεῖς!

Καὶ λέγων αὐτά, ὁ
κακοῦργος ἐσκόπευσε
τὸν πίνακα μ' ἓνα μι-
κρὸν, κομψὸν ρεβόλβερ,
κ' ἐπυροβόλησε τρεῖς.

Τρεῖς ὅποι ἦνοιγθῇ-
σαν ἐπὶ τοῦ προσώ-
που τῆς εἰκόνης ὁ δὲν
δυστυχῆς ζωγράφος,
ρῆξας κραυγὴν ἀπελ-
πισίας, ἔπεσε κάτω λι-
πόθυμος.

Χωρὶς νὰ δώσῃ πλέ-
ον προσοχὴν εἰς αὐτόν,
ὁ Κατακτητὴς ἐστρά-
φη πρὸς τὸν Τζούλην
καὶ τοῦ εἶπε:

— Χαίρω πολὺ, νε-
ανία μου, ποῦ σὲ ἔα-
ναβλέπω. Ἀκριβῶς ἡ-
θελα νὰ σοῦ ὁμιλήσω...
Μοῦ κάμνετε τὴν χά-
ρι νὰ μὲ συνοδεύσατε:

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ
Λουλού ὑπήκουσαν εἰς αὐτὴν τὴν διατα-
γήν. Ἀκολουθοῦντες τὸν Δίκ, ἐσυλλογι-
ζοντο τὸν δυστυχῆ ζωγράφον. Καὶ ὁ μα-
θητεύματός ἐπιθύριζε μὲ λύσαν:

— Νὰ χαλῆς, παλῆάνθρωπε!

Μοῦ κάμνετε τὴ χάρι νὰ μὲ συνοδεύ-
σατε;... (Σελ. 190, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΥΠΟΒΟΑΗ

Θελκτικὸς δεσμοφύλας

Ὁ Κατακτητὴς ὠδήγησε τοὺς μικροὺς
μας φίλους εἰς ἓνα μέρος τοῦ Κασμπᾶ, τὸ
ὅποῖον δὲν εἶχαν γνῶσιν ἀκόμη.

Ἦτο εὐρύχωρος θάλαμος, κατέχων ὁ-
λόκληρον τὸ ἰσόγειον τοῦ πυργίσκου, εἰς
τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ἡ φυ-
λακὴ των. Μετὰ τὴν τὴν δυσθυμίαν, ὁ
Τζούλης, εἰσερχόμενος, δὲν ἠμπόρεσε νὰ
καταστείλῃ ἐν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. Ἡ
αἴθουσα ἐκείνη, ἐπιπλωμένη ὡς ἀγγλικὸν
χώλλο, ἦτο πολυτελὲς συγγρόνως καὶ ἄ-
νετος. Παντοῦ μεγάλα πολυθρόνα ἀπὸ
κόκκινον δέρμα, χαμηλοὶ βιβλιοθήκαι καὶ
μεγάλα τραπέζια φορτωμένα μὲ κομψο-
τεχνήματα, ἀνθοδοχεῖα, τεροδόχες, ἀ-
γαλματῖα. Εἰς τοὺς τοίχους εἰκόνας καὶ
τρόπαια ἀπὸ ὅπλα παλαιὰ καὶ νεώτατα·
εἰς τὸ πάτωμα λεπτὰ ψάλλαι ἀπὸ ἄλλῃν
καὶ δέρματα θηρίων. Ἐνα θαυμάσιον πιάνο
μὲ οὐρανὸν εἰς μίαν ἄκρην· εἰς τὴν ἄλλην
ἓνα μπικιλάρδο. Κομψὰ δὲ ζωγραφισμένα
παράβαν διήρουν τὴν μεγάλην αὐτὴν αἰ-
θουσαν εἰς τόσα μικρὰ χορηγούμενα σαλο-
νάκια.

Ὁ Κατακτητὴς ἀρξάμενος τοὺς ἐπισκέπτας
τοῦ νὰ θαυμάζουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα
πράγματα. Καὶ αὐτοί, ὅρθιος πρὸ τοῦ
γραφείου του, ἀπεσφράγιζε τὰς ἐπιστολάς
ποῦ τοῦ εἶχε φέρῃ εἰδὼς ταχυδρόμος ἀπὸ
τὸ Μογκαντόρ.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ἐστράφη πρὸς τὸν
μικρὸν Ρισανὲλ καὶ μὲ τὸ θελκτικόν του
μεδίαμα τῷ εἶπε:

— Βλέπετε τὴν πτωχικὴν μου ἐγκα-
τάστασιν, κύριε Λουλού;... Ἐ, βέβαια
δὲν εἶνε σὰν τὴ δική σας, ἐκεῖ ἐστὶ μέγα-
ρον τῶν Ἠλυσίων. Ἦτο ὅμως κατώρ-
ωμα νὰ κουβαλήσω ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐπιπλα
ἔως ἐδῶ, χωρὶς δρόμους καὶ χωρὶς μέσα
μεταφορᾶς. Διὰ νὰ τὸ κατορθώσω, μού
ἐχρεώσθῃ ἡ συνδρομὴ τοῦ φίλου μου, τοῦ
Σουλτάνου.

— Ἀ, ἠρώτησε μ' ἐλαφρὰν εἰρωνείαν ὁ
Τζούλης· εἶσατε φίλος τοῦ κυρίου Σουλ-
τάνου;

— Ναί, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ Δίκ·
πολὺ στενὸς μάλιστα φίλος. Καὶ αὐτὸς
εἶνε ὁ μόνος λόγος ποῦ μ' ἔκαμε νὰ ἐγ-
κατασταθῶ εἰς τὸ Μαρόκον.

«Λαμπροὺς φίλους ἔχει αὐτός ὁ Σουλ-
τάνος!» ἐσκέφθη ὁ Τζούλης.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ δειξῇ, ὅτι ἀντελήφθη
τὸ εἰρωνικὸν του μεδίαμα, ὁ Κατακτητὴς,
εὐγενὴς πάντοτε, ἐπροχώρησεν εἰς ἓνα με-
γὰλο διβάνι, γεμάτο μαξιλάρια, καὶ εἶπεν:

— Ἀς καθίσωμε ἐδῶ, ἀγαπητοί μου
φίλοι, καὶ ἄς συνομιλήσωμε λιγάκι.

Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης ἐκάθισαν εἰς
τὸ ἄκρον τοῦ καναπέ, ἐνῶ ὁ Κατακτητὴς
ἐξηπλώθη ἀνάμεσα εἰς τὰ μαλακὰ μαξι-
λάρια καὶ ἀναλαμβάνων τὸ γλυκύτερον ὄ-
φρος του, εἶπε:

— Πιστεύω, παιδιά, ὅτι δὲν ἔχετε νὰ
παραινέσητε ὡς τώρα γιὰ τὴν κακοτυχία
ποῦ σὰς ἔρριψε ἐπὶ χεῖρά μου. Πρέπει νὰ
ὁμολογήσατε, ὅτι σὰς περιποιούμαι καὶ ὅτι
κάμνω ὅ,τι μπορῶ, γιὰ νὰ μὴ σὰς φανοῦν
δυσάρεστοι αἱ ἐλίγαι ἐδομαδες ποῦ κατ'
ἀνάγκην νὰ ζήσατε μαζί μου.

Χωρὶς νὰναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν, ποῦ
ἠτοιμάζετο νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Τζούλης, ὁ λη-
στής ἐξηκολούθησε:

— Δὲν λέγω βέβαια ὅτι ὁ κύριος Ρισα-
νὲλ θὰ ἐνθουσιασθῇ ὅταν μάθῃ ὅτι πρέπει
νὰ πληρώσῃ δέκα ἑκατομύρια· ἐν τούτοις,
ἂν σκεφθῇτε καλὰ, θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ ποσὸν
αὐτό, ὅσον ὑπέρογκον καὶ ἂν εἶνε, ὀλίγον
μόνον θὰ ἐλαττώσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ βα-
σιλέως τοῦ μπισκότου, ὁ ὁποῖος καὶ πά-
λιν θὰ μείνῃ ὑπερπλούτος. Ἀς υποθέσῃ
ἐπιτελέσῃ ὅτι ἔκαμεν ἓνα κακὸν ὑπολογί-
σμόν... μίαν ἀτυχῆ ἐπιχείρησιν. Καὶ μή-
πως, ἀλήθεια, δὲν πρόκειται περὶ ἐπιχει-
ρήσεως;

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ δύο προηγου-
μένας Κυριακάς, εἰς
τὸ Στάδιον, ἐπεδεί-
χθησαν τ' ἀγόρια
καὶ τ' ἀγόρια
τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν
μίαν Κυριακὴν ἦτο
ἡ ἐπίδειξις τῶν
Ἀρσενειῶν τὴν

ἄλλην ἡ ἐπίδειξις τῶν Προσκόπων. Καὶ
ὁ κόσμος ἔμεινε κατενθουσιασμένος, βλέ-
πων τὰς μεγάλας τῶν προόδους ποῦ
ἔκαμαν τὰ παιδιά μας τὰ τελευταῖα αὐτὰ
χρόνια. Προόδους, ὅχι εἰς τὴν γραμματικὴν
καὶ τὸ συντακτικόν, εἰς τὴν γεωγραφίαν καὶ
τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις,
εἰς στάσιν, εἰς βηματισμὸν, εἰς κίνησιν,
εἰς λεβεντιά, εἰς ἀέρα, εἰς ὕψος, εἰς ἡ-
θος. Διότι ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἐναμίλλως,
ἐπεδείχθησαν γερὰ, ὠραῖα, ζωηρά, γυ-
μνασμένα, εὐσταθῆ, θαρραλέα, ἐνεργητι-
κά. Ἐλείψαν ἐκεῖνη ἡ συστολή, ἡ δειλία,
ἡ κακομοιρία, ἂν θέλετε, ποῦ τὰ κατεῖχον
ἄλλοτε, ὅταν ἐπιστεύετο ὅτι ὅλην τὴν ἀνα-
τροφὴν τὴν δίδει ἡ γραμματικὴ. Ἐλείψαν
τὰ νυσταγμένα μάτια, τὰ χλωμά πρόσωπα,
αἱ καμπουριασμένα ῥάχαι, τὰ ραιβὰ σκέ-
λη. Τώρα τὰ παιδιά φαίνεται ὅτι (παίρ-
νουν ἀέρα). Δὲν ἀνατρέφονται μόνον μὲ
τὸ βιβλίον, δὲν μανθάνουν μόνον κανόνες
γλωσσικούς. Βγαίνουν ἔξω, τρέχουν, κι-
νοῦνται, ζοῦν, καὶ μ' ἓνα σύστημα, μὲ
μίαν μέθοδον, ἀποκοτῶν γνώσεις πρακτι-
κάς, γνώσεις ποῦ θὰ τοῖς χρησιμεύσουν
εἰς τὴν ζωὴν.

Ὡς εἶνε μὴ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς
εἰς τὰς ἐπιδείξεις των καὶ τ' ἀγόρια καὶ τὰ
κορίτσια. Ὁμοιάζουν πλέον μὲ παιδιά ἑνὸς
τόπου πολιτισμένου. Ἐνῶ ἄλλοτε, μὲ τὴν
σχολαστικὴν ἀνατροφὴν, ὁμοιάζαν μὲ παι-
διὰ ἑνὸς τόπου ἡμιαγρίου. Ἦσαν σχεδὸν
ἀγρίμια, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι ἤξευραν ὀλί-
γην ὀρθογραφίαν. Σήμερον ξεβούρουν καὶ
ὀρθογραφίαν· ἀλλὰ ξεβούρουν πῶς στήνεται
μία σκηνή, καὶ πῶς κατασκευάζεται μία
γέφυρα, καὶ πῶς σβύνεται μία πυρκαϊά,
καὶ πῶς φυτεύεται ἓνα δένδρον, καὶ πῶς
δένεται μία πληγὴ, καὶ πῶς συνέρχεται
ἓνας λιπόθυμος. Εἰς ἄλλην θέσιν, ἡ Διά-
πλασις σὰς γράφει τί καὶ τί ἔκαμαν οἱ
Πρόσκοποι τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Στάδιον.
Ἐγὼ θέλω μόνον νὰ σὰς τονίσω τὴν με-
γάλην σημασίαν τῆς μεταβολῆς αὐτῆς, τῆς
προόδου.

Ἡ δὲ σημασία τῆς εἶνε ἀκόμη μεγα-
λειτέρα, καθ' ὅσον συμμετέχουν ἐναμίλ-
λως καὶ κορίτσια. Διότι αὐτά, ὡς
τώρα ἦσαν πολὺ περισσότερον ἀδικη-
μένα, περιορισμένα καὶ ὀπισθοδρομημέ-
να, ὡς ἐκ τοῦ συστήματος τῆς ἀνατροφῆς,
ἀπὸ τ' ἀγόρια. Ἀλλὰ βλέπετε, ὅτι σήμε-
ρον κορίτσια γίνονται ἀκόμη καὶ Πρόσκο-
ποι. Παρακολουθοῦν βήμα πρὸς βήμα τὴν
πρόδον τῶν ἀγοριῶν καὶ ἔχουν ὅλον τὸν
ζήλον, ὅλην τὴν εὐγενὴ προθυμίαν νὰ τὰ
ρθάζουν καὶ νὰ τὰ περάσουν. Ἡ διπλὴ
ἐπίδειξις, εἰς τὸ Στάδιον, ἀπέδειξεν ὅτι
κορίτσια καὶ ἀγόρια ἀμιλλῶνται, δίνουν
τὰ χεῖρια. Ἀν λάθωμεν μάλιστα ὑπ' ὄψει,
εἰνε τὰ κορίτσια εἶνε... γυναῖκες, καὶ ὅτι
αἱ γυναῖκες, ποῦ ἔξοῦσαν σχεδὸν σὰν σκλά-
βες τόσον καιρὸν, ξεκινοῦν διὰ τὸν σκο-
πὸν των ἀπὸ πολὺ μακρύτερα καὶ ἐπομέ-
νως ἔχουν νὰ διατρέξουν μεγαλύτερον δι-
αστημα ἔως νὰ ρθάζουν. — Δὲν εἶν' ἔτσι;
— πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἰς τὰ κο-
ρίτσια ἀνήκει ἐπικινὸς μεγαλύτερος.

Βλέπω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τῆς
Διαπλάσεως, νὰ φιλονεικοῦν συχνὰ κορίτσια
μὲ ἀγόρια περὶ πρωτείων. Δὲν ὑπάρχει ἀμ-
φιβολία, ὅτι καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς ἐπι-
δόσεις τὰ ἀγόρια ὑπερέχουν ὅπως καὶ εἰς
τὰς σωματικὰς. Οἱ ἀριθμοὶ τουλάχιστον
εἶνε ὑπὲρ τῶν ἀγοριῶν. Ἀλλὰ τὸ ἴδιον
ποῦ εἶπαμεν δι' αὐτάς, εἰμπορούμεν νὰ εἰ-
πομεν καὶ δι' ἐκεῖνας: Τὰ κορίτσια ἐξεκί-
νησαν ἀπὸ μακρύτερα. Ἐως ἐδῶ λοιπὸν
ποῦ ἔφθασαν, εἶνε ἀπὸ τοὺς καὶ καλὰ
τους. Τ' ἀγόρια, ὅχι μόνον μὲ τὸν ἱπο-
τισμὸν των ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν λογικὴν των,
πρέπει νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ καὶ ἀγτὶ νὰ
μετροῦν εἰς τὸ ἐξῆς τὰ Βραβεῖα καὶ τὰ ἐγ-
κρινόμενα κομμάτια τῆς Σελίδος Συνερ-
γασίας, καλλίτερα νὰ τὰ ζυγίσουν. Ἐνα
βραβεῖον κοριτσιῶν δὲν βαρύνει ἀρα γε ὅσον
τρία ἀγοριῶν; καθὼς καὶ μία μετρία γυ-
μναστικὴ ἀπὸ μαθητριάς εἰς τὸ Στάδιον,
ὅσον μία τελεῖα ἀπὸ μαθητᾶς; Νομίζω...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 184)

Ὁ ἀλχηθὺς ἐλαγκτῆς τοῦ τραίνου, ποῦ ἔκαμε τὴν ἐξέλεγχον τῶν εἰσιτηρίων ὑστερ' ἀπὸ τὸ Ραμπου, ἰε, ἐπληροφόρησε τὸν Ἑρβελίν, ὅτι οἱ δύο ταξιδιωτὴν τοῦ εἶχαν δεῖξιν εἰσιτήρια γὰρ τῆς Βάννης.

— Μπα μπά; εἶπε ὁ Δυδάλ. Γὰρ τῆς Βάννης; Μακρύτερα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Νάντη; Ἐνῷμαρ λοιπὸν λάθος στοὺς λογαριασμοὺς μας;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη μὲ πεποίθησιν ὁ Ἑρβελίν, ἀλλὰ ἐννοῶ τὸ στρατηγικὸν τοῦ Πήραν μπιλλιέτα γὰρ τῆς Βάννης, γὰρ νὰ μπορέσουν νὰ ἐγούν στὴ Νάντη, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῶν νὰ τὰ παρουσιάσουν ἐκεῖ στὸν ἀπάλληλο. Ἐστὶ, ἂν ἐγίνετο μιὰ μέρα ἀνάνησις, δὲν θὰ ὑπῆρχε καμμιὰ ἐνδεῖξις ὅτι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴ Νάντη. Ὁ πωροδὴποτε ἄς τοὺς προσέχωμε καλὰ, μὴ μᾶς τὸ σκάσουν καὶ πρὶν φθάσωμε στὴ Νάντη.

Ἀδίκως ὅμως τοὺς ἐφύλαξαν. Οἱ δύο κακοῦργοι ἐβγήκαν στὴ Νάντη, ἔδειξαν τὴν ἐξέδο τὰ μπιλλιέτα των διὰ τῆς Βάννης, καὶ τὰ ἐκράτησαν.

Τὸ τραῖνο γὰρ τῆς Βάννης φεύγει ἐπὶ ἐξῆ καὶ τριάντα, τοὺς εἶπεν ὁ ἀπάλληλος.

Στὴν αὐτὴ τοῦ σταθμοῦ, ἕνας σωφρὸν αὐτοκινήτου τοῖς ἐπερίμενεν.

Ἦτο ὁ Λαίλαψ, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀμάρξιν. Ἐπῆγαν καὶ οἱ τρεῖς ἑς ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅπου ὁ Ἑρβελίν καὶ ὁ Δυδάλ, ποῦ τοὺς εἶχον ἀκολουθήσει, τοὺς εἶδαν νὰ ἐξετάζουν ἕνα θαυμασιὸν αὐτοκίνητο τῶν σαράντα ἵππων, ποῦ τοὺς εἶδει ὁ Λαίλαψ. Ἐπειτα ἐζήτησαν ἕνα δωμάτιον καὶ ἀνέβηκαν νὰ κοιμηθῶν.

— Τὸ πρόγραμμα ἐφαρμόζεται, εἶπεν ὁ Ἑρβελίν· τὴν κόντευει νὰ ξημερώσῃ ἡ δουλειὰ λοιπὸν θὰ γίνῃ τὴν ἐρχομένη νύκτα. Ἐχομε καιρὸν θὰ φύγουν τὴν τελευταία στιγμὴ, γιὰτὶ μὲ τέτοιον αὐτοκίνητο ποῦ ἔχουν, δὲν θὰ τοὺς χρειασθῇ περισσότερον ἀπὸ μισὴ ὥρα γὰρ νὰ κάμουν τριανταπέντε χιλιόμετρα.

Τὸ ἀπόγευμα, ἑς τὰς τέσσαρες, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἐπῆραν τὸ τραῖνο γὰρ τὸ Τεγιέ, τὸν πλησιέστερον ἐπὶ Μουζεῖλ σταθμό, γιὰτὶ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν ἐπερνοῦσεν ὁ σιδηρό-

δρομος. Ὅταν ἔφθασαν, εἶχε πιά νυκτιώση. Καὶ ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦτο νὰ ἐξετάσουν καλὰ τὸ μέρος, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸ ἐγκλημα.

Ἡ ἐγκλησιὰ, παλαιότητα, μὲ τὸ ἐτοιμόρροπον καμπαναριὸ τῆς, εὕρισκετο ἀπέξω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ περικυκλῶντο ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, ποῦ τὸ ἔκλεινε, ἐπὶ βάθος, ἕνα πυκνὸν παπέτασμα ἀπὸ αἰωνόβια κυπαρίσσια. Ἐνα μικρὸ μονοπάτι ἐδγάζε ἐπὶ μεγάλο δρόμο.

Ἡ ὄρυα τῆς ἐγκλησιᾶς ἦτο χονδρὴ καὶ στερεὰ, καὶ τὰ ψιδωτὰ παράθυρα τῆς εἶχαν γερὰ κάργελαι σιδερένια. Τὰ κάργελαι αὐτὰ, ὅσο γερὰ καὶ ἂν ἦσαν, δὲν ὀνόμιστον βέβαια πολὺ εὐχρὴν τεραστία δύναμιν τοῦ «Ροπάλου». Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ παράθυρον θὰ προσπαθοῦσαν νὰ μποῦν εὐχρὴν ἐγκλησιὰ; αὐτὸ ἦταν σπουδαῖον καὶ ἔπρεπε οἱ ἀστυνομικοὶ μᾶς νὰ τὸ προμαντεύσων.

Στὸ πίσω μέρος τῆς ἐγκλησιᾶς, κοντὰ ἐπὶ τὰς κυπαρίσσιας, ἦταν ἕνα παράθυρον, ποῦ ἀπὸ κάτω τοῦ ἀκριβοῦς εἶχαν ἕνα μνημεῖον, ψηλότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὸ μνημεῖον αὐτὸ θὰ εἴλεγε, ὅτι ἦταν τοποθετημένον ἐκεῖ ἐπίτηδες, γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σκαλοπάτι. Ἀρ' ἀνέβαινε κανεὶς ἐπάνω, ἔφθανε τὸ παράθυρον μιὰ χαρὰ.

— Νά, εἶπεν ὁ Δυδάλ, μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς ὁ ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ δῶ.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρβελίν· καὶ πιθανώτατα τὸ αὐτοκίνητον θὰ στα-

ματήσῃ ἐπὶ μονοπάτι, ἐδῶ ὀπίσω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια. Ὅθ' ἰδῆς, ὁ ὁ Λαίλαψ θὰ τὸ μπάσῃ ἀνάποδα, γιὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὸν νὰ φύγῃ ὅ,τι στιγμὴ θέλει, χωρὶς νὰ στρίψῃ, καὶ μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα. Λοιπὸν, ἄς τοὺς ἀφίσωμε τώρα νὰ κάμουν τὴ δουλειὰ τους.

— Καλὰ, ὑπέδειξε ὁ Δυδάλ. Τὸ σχέδιόν σου εἶνε πολὺ τολμηρὸν· ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ. Τὰ σχοινία ποῦ θὰ τὰ βάλωμε;

— Ἐδῶ, ὀπίσω ἀπ' αὐτὸν τὸν τάφο, ὅπου θὰ πατήσουν.

Στὸ χωριὸ ἐκεῖνο τῆς Νάντης, τὸ μικρὸ καὶ ἀπόκεντρο, τὸν Μάρτιον μῆνα' ἐπὶ ἐννεά τὸ βράδυ, ὅταν πιά ἡ νύκτα εἶνε βαθειὰ καὶ ἡ ἡσυχία ἀδιατάρακτη, δὲν λάμπει κανένα ἄλλο εἶδος, παρὰ μόνον τὰ στρατὸν σὺλλων των. Ὅλινον μακρύτερα δὲν ἔλαμψε κανένα ἄστρο.

(Ἐπεὶ συνέχεια)

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΤΙ ΕΚΑΜΑΝ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Πολὺ πρὸ τῆς πέμπτης ἀπογευματινῆς, τὸ Στάδιον ἦτο σχεδὸν γεμῆτον. Εἰς 25 χιλιάδας ὑπολογίζονται οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὅποιοι συνηθροίσθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδωσιν τὴν προαγγελλομένην ἐπίδειξιν τῶν Προσκόπων. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων, ὁ κ. Πρωθυπουργός, οἱ πρεσβευταὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσσίας, ὁ Σταυλάρχης τοῦ Βασιλέως, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἄλλοι πολλοί.

Οἱ πρόσκοποι εἰσέρχονται καὶ προχωροῦν εἰς τὸν στίβον μὲ λεβεντιάν. Μετὰ τοὺς ποδηλάτας, ἂνὰ τέσσαρες, οἱ πρόσκοποι τῶν Ἀθηνῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἀγγλον γυμναστήν των κ. Μόρ, ρυθμίζον τὸ βῆμα των μὲ τὸν ἥχον των σαλπηγγῶν. Οἱ πρόσκοποι τοῦ Πειραιῶς, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ, τὸν ἑφορὸν των κ. Θεοχάρην, προχωροῦν ὑπὸ τὸν ἥχον πλαγιαῦλων. Ἀκολουθοῦν οἱ πρόσκοποι τοῦ Λυκαίου Κωνσταντινίδου, καὶ τελευταῖα ἐρχοῦνται μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Διευθυντὴ των καὶ τὸν γυμναστήν των κ. Ἀγγέλων Φωτόπουλον, αἱ «σκάουτ-γλέρς», ἐπίσης τοῦ Λυκαίου Κωνσταντινίδου, κορίτσια εὐστολῇ καὶ ὠραία. Τὴν ὅλην παρέλασιν κλείει ὁ σκύλλος-νοσοκόμος, τὸν ὅποιον οἱ θεαταὶ ὑποδέχονται μὲ χειροκροτήματα, διότι τὸν γνωρίζουν ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Οἱ πρόσκοποι προχωροῦν μὲ στρατιωτικὸν αὐτὸν βῆμα, διερχόμενοι δὲ πρὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, τὸν χαιρετοῦν ὑψοῦντες τοὺς κοντοὺς των.

Ἐνῷ οἱ ποδηλάται πρόσκοποι καταγίνονται εἰς διαφόρους δυσχερεῖς ἐλιγμούς, ἡγεῖ ἡ σάλπιγξ δίδουσα τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς σκηνηγίας. Αἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν ἔχουν ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των εἰς τοὺς προσκόπους, οἱ ὅποιοι ἐτέθησαν ἤδη εἰς ἔργον. Οἱ μικροὶ στήνουν κοντάρια, καρφώνουν παλύνκια, τεντώνουν σχοινία, ἐφαρμόζουν καρδέπανα, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τάξιν καὶ μὲ ἡσυχίαν ἀξιοθαύμαστον. Ἐχουν τοποθετήσῃ τοὺς κοντοὺς των εἰς πυρκαϊδας, ὅπως συνηθίζον νὰ κάμνουν οἱ στρατιῶται τὰ ὅπλα των, ἔχουν ἐπίσης ἀφαιρῆσθαι τὸν ἐπὶ τῶν τῶν τῶν ἄνεσιν, ὡς ἄνθρωποι ἔχοντες τελείαν γνώσιν τῆς ἐργασίας των.

Οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὴν σκηνηγίαν ἐτοιμάζον ἐντὸς ὀλίγης ὥρας ὀλόκληρον καταυλισμόν. Ὑπάρχουν ἑτοιμα τρία τυνεργεῖα τοῦ Ἑρμού Σταυροῦ, ὅπου τρέχουν καὶ λαμβάνουν θέσιν αἱ μικροὶ νοσοκόμοι, ἡ περισσότερον ἐξ ὧν ἡλικιωμένη θὰ εἶνε δεκαπέντε εἴδων, — μὲ τὸν χῶρον σὺλλων των. Ὅλινον μακρύτερα ὑπάρχουν ἑτοιμα στρατιωτικὰ σκηνία, πρὸς τὴν ὀριστερὰν πτέρυγαν κατασκευάζε-

ται ἑλληνικὴ κυρτὴ γέφυρα, τηλεφωνικὸν μηχανήμα τοποθετεῖται κάτω ἀπὸ μιαν σκηνήν, καὶ δύο μάχιμοι πρόσκοποι ἀνάπτουν πῦρ καὶ ἐτοιμάζουν τὸ συστήτιον. Ὅλα εἶνε ἑτοιμα. Δὲν μένει παρὰ νὰ ὑψωθῶν αἱ σημαίαι τοῦ καταυλισμοῦ, πρῶμα τὸ ὅποιον γίνεται, τῶν σαλπηγγῶν προσκόπων ἀνακρουόντων τὸ καταλλήλῃ σάλπισμα καὶ τῶν θεατῶν ἀποκαλυπτομένων καὶ χειροκροτούντων.

Μερικοὶ πρόσκοποι τρέχουν. Ἄλλοι τοὺς καθυλακίζουσιν καὶ ἀρχίζουσιν νὰ παλαίουν μεταξύ των, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ῥάχων των συναδέλφων των. Τὸ θέαμα εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον χαριτωμένα καὶ οἱ θεαταὶ γελοῦν μὲ τὴν καρδίαν των. Μερικοὶ ὁμῶς πρόσκοποι πίπτουν. Φαίνονται σοβαρῶς τραυματιζόμενοι, ἀναίσθητοι. Ἀλλ' ἰδοὺ αἱ σκάουτ-γλέρς εἰς τὸ ἐργεῖν των.

Οἱ τραυματιζόμενοι μεταφέρουν τοὺς ὑποθετικούς τραυματίας καὶ τοὺς ἐξαπλῶνουν ἐντὸς τῶν χειρουργείων. Ὁ σκύλλος προστρέχει φορτωμένος μὲ φάρμακα. Αἱ νοσοκόμοι τοποθετοῦν ἐπιδέσμους, πλύνουν, βένουν, ράπτουν.

Τὸ θέαμα κατενθουσιάζει τοὺς θεατάς. Ἐρχεται στιγμὴ ποῦ τὰ κινηματογραφικὰ μηχανήματα τοποθετοῦνται εἰς γραμμὴν ὅλα πρὸ τῶν χειρουργείων. Καὶ τότε μερικοὶ μικροὶ δεσποινίδες ληρμονοῦν τοὺς τραυματίας των καὶ, γονατισμέναι ὅπως εἶνε, στρέφουσιν τὰ χαριτωμένα κεφάλαια καὶ τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μύτια καὶ τὰ ἐμπλεγμένα μαλλιά πρὸς τοὺς φακούς των μηχανημάτων καὶ λαμβάνουν ἢ καθε μίαν τὴν πόζαν ποῦ προτιμᾷ. Οἱ θεαταὶ γελοῦν. — Μὴ τοὺς ἀφίνετε ἐπὶ τοὺς καίμενους, φωνάζουν μερικοὶ — ὅθ' πεθάνουν χωρὶς περιποίησι.

Ἀλλὰ οἱ ψευδο-ἀναίσθητοι τινάσσονται ὀρθοὶ διὰ νὰ τοὺς ἀποτυπώσῃ καὶ αὐτοὺς ὁ κινηματογράφος καὶ τοιοιτοτρόπως καὶ οἱ ἐλάχιστοι θεαταὶ ποῦ εἶχον ἀνησυχήσῃ, καθησυχάζουν καὶ γελοῦν μὲ τὴν καρδίαν των.

Ὅλη αὕτὴ ἡ σκηνὴ πολὺ-πολὺ χαριτωμένη, γεμάτη παιδικὴν ὁρσερότητα καὶ παιδικὴν χάριν.

Ἄλλο σάλπισμα τώρα, ἀναγγέλλει πυρκαϊάν, τὴν στιγμὴν ἀκριβοῦς ποῦ αἱ μικροὶ νοσοκόμοι καὶ ὁ σκύλλος των μόλις ἔχουν καθίσει διὰ νὰ ἀναπαυθῶν. Πράγματι, καίεται κάποιον ἑλληνικὸν περίπτερον, εὐρισκόμενον εἰς τὸ κέντρον τοῦ στίβου. Τρέχουν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεία οἱ πρόσκοποι, μὲ κουβάδες, μὲ βυτία καὶ μὲ μιαν μικροσκοπικὴν ἀντίαν, εἰς τὴν θέαν τῆς ὁποίας τὸ Στάδιον ὀλόκληρον σείεται ἀπὸ τοὺς γέλωτας. Ἀναρριχῶνται εἰς τὸ καίμενον περίπτερον, τεμαχίζουν μὲ τοὺς πελίκαις των τὰ ξύλα τῆς στέγης καὶ ἀνασύρουν, προσδένοντες μὲ σχοινία, τοὺς ὀλίγους συναδέλφους των, οἱ ὅποιοι εὐρί-

σκονταὶ ἐντὸς τοῦ καίμενου παραπήγματος, καὶ τοὺς παραδίδουν εἰς τὰς πάντοτε προθύμους νοσοκόμους. Τὶ παθαίνει κανεὶς ὅταν εὕρισκεται ἐντὸς καίμενου οἰκήματος; ἀσφυξίαν φυσικὰ. Οἱ μικροὶ λοιπὸν προσποιούνται τοὺς ἀσφυκτιῶντας καὶ αἱ συμπονετικαὶ νοσοκόμοι τοὺς ἐξαπλῶνουν εἰς τὸ ἔδαφος, τοὺς κρατοῦν ὑψηλὰ τὰς κεφαλὰς των καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ κάμουν τεχνιτὰς εἰσπνοάς. Ἡ πυρκαϊὰ ἔχει ἤδη κατασβεσθῇ, οἱ ἀναίσθητοι ἔχουν συνέλθῃ καὶ ὁ κόσμος χειροκροτεῖ καὶ ἐπυρρημεῖ.

Κατόπιν, τρεῖς Πειραιῶται πρόσκοποι πλησιάζουσιν τὸν κ. Πρωθυπουργόν, κομίζοντες τηλεφωνικὴν συσκευήν. Ἰστανται καὶ χαιρετοῦν στρατιωτικῶς.

— Κύριε Πρόεδρε—λέγει ὁ πρῶτος—λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι ἡ τηλεφωνικὴ ἐγκατάστασις εἶνε ἐτοιμὴ καὶ εἰμφορεῖται νὰ τηλεφωνήσῃ.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐγείρεται μειδιῶν. — Ζητήσατε τὸ σπῆτι μου—λέγει.

Μετ' ὀλίγον λαμβάνει τὸ ἀκουστικὸν καὶ οἱ πλησιέστεροι πρὸς αὐτὸν εὐρισκόμενοι, τὸν ἀκούουν νὰ λέγῃ τὰ ἑξῆς:

— Ἐμπρός... Ναι, ἐγὼ εἶμαι. Ὁ Κυρίακος εἶνε αὐτοῦ; νὰ τοῦ πῆτε πῶς θὰ περάσω νὰ τὸν πάρω... ὅθ' πάμε μαζὶ στὴν Κηφισίαν. — Εὐχαριστῶ.

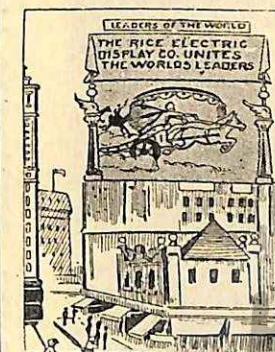
Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἔχουν ἐγερθῇ ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ παρατηροῦν τὸν Πρωθυπουργόν τηλεφωνοῦντα. Οἱ τρεῖς Πειραιῶται πρόσκοποι χαιρετοῦν πάλιν στρατιωτικῶς καὶ φεύγουν. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς τοὺς ἀντιχαιρετὶ ἀποκαλυπτομένους.

Ἀκολουθοῦν διάφορα ἄλλα γυμνάσια, δυσχερέστερον τῶν ὁποίων εἶνε τὸ ἐπὶ τοῦ τεταμένου σχοινοῦ βᾶδισμα. Ἦδη ἡ ὠραία ἐπίδειξις ἔχει λήξῃ. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀποχωρεῖ, ἀλλὰ πρὶν φύγῃ, διέρχεται ἀπὸ τὸν στίβον καὶ συγγαίρει τὸν κ. Μελᾶν διὰ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν κ. Θεοχάρην διὰ τοὺς Πειραιώτας προσκόπους.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τεραστία ρεκλάμα

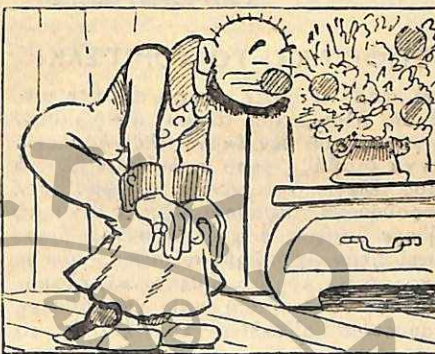
Ἡ ρεκλάμα αὕτὴ εἶνε εἰς ἕνα κατάστημα τοῦ Roadway τῆς Νέας Ὑόρκης. Παριστᾷ μιαν ῥωμαϊκὴν ἀρματοδρομίαν καὶ ἡ εἰκὼν εἶνε οὕτω πῶς κατεσκευασμένη, ὥστε νὰ στρέφω-

ται οἱ τροχοὶ τοῦ ὁρματος καὶ νὰ καλπαίζουν οἱ ἵπποι. Φωτίζεται διὰ 70 χιλιάδων πολυχρώμων ἡλεκτρικῶν λυχνariών, καὶ πέντε ἄνθρωποι καταγίνονται καθ' ἐκάστην εἰς δωμάτιον, ἐπισθεν τῆς εἰκόνος, νὰ τὰ νάβουν καὶ νὰ τὰ σβύνουν, διὰ νὰ πορᾶ-

γῶνται τὰ ποικίλα φαινοὶ ἀποτελέσματα. Ἡ δευτέρα εἰκὼν παριστᾷ τὸ κύριον ἔργον τῆς τεραστίας αὐτῆς ρεκλάμας. Περὶ τῶν διαστάσεων τοῦ εἰμφορεῖται νὰ κρίνετε, παραβάλλοντες τὸν πλησίον ἰστάμενον ἄνδρα.

Τὸ πρῶτον καθεῖνον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνακωστής τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ α') Μαγικὴ εἰκὼν

— Σταθθεῖτε, καλέ, καὶ ἔχασα τὰ γυαλιά μου. Μήπως τὰ βλέπετε πουθενά;

β') Παίγνιον

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῶν Θερμοπελῶν ΕΣΘΑΙΝ - ΣΑΜΕΤΙΣ - ΓΗΣΙΑ ΓΑΒΛΟΣ - ΤΩΡΕΥΑΣ - ΒΡΕΟΣ - ΣΙΣΙΛΟΣ.

Νὰ μετατεθῶν τὰ γράμματα ἐκάστης τῶν ἀνωτέρω λέξεων οὕτως, ὥστε νὰ ποτε-λεσθῶν τὰ ὀνόματα ἐπὶ ποταμῶν. Κατόπιν δέ, μὲ τὰ ἀρχικά τῶν ποταμῶν αὐτῶν, τοποθετούμενα καταλλήλως, νὰ ποτε-λεσθῇ μία πόλις τῆς Εὐρώπης.

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α.) Τὸ ἄλλο παπουτὶ σχηματίζεται εἰς τὸν ἀριστερόν ὦμον τοῦ μικροῦ καὶ φαίνεται ἂν γίνῃ βᾶσις ἡ ἀνω ἀριστερὰ γωνία τῆς εἰκόνος. — β.) Κιλκίς, Κρέσνα, Δοϊράνη, Πέτσες, Λαχανά. — γ.) Trop grande hâte est cause de retard.

Ιδε τον Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ. Β

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΚΗΠΟΝ

Τι θαυμάσιος πού είνε αὐτὴν τὴν ἐπο-
χὴν ὁ Βασιλικὸς κήπος!

Κάθε κομμάτι γῆς, κάθε δένδρον, κάθε
θάμνος, κάθε ἄνθος, κάθε πτηνόν, ὅλα
μαζὶ φωνάζουν ἀνοιξάν.

Τώρα πού ἤρχισαν αἱ ζέστες, εὐρίσκει
κανεὶς ἀπόλαυσιν νὰ κάθεται ἀπὸ κάτω
ἀπὸ τὴν σκιάν τῶν πεύκων. Εἰς τὰ πό-
δια σου τρέχει σιγὰ - σιγὰ τὸ ἥλια καὶ
ὅλα τὰ πτηνὰ μαζὶ τραγουδοῦν τὸ τρα-
γουδί τῆς ἀνοιξῆς.

Τὰ ἄνθη μοσχοβολοῦν καὶ τ' ἀεράκι τὰ
χαϊδεύει ἀπαλά καὶ σκορπίζει τὴν εὐω-
δίαν εἰς ὅλον τὸν κήπον.

Ἀπὸ ἐδῶ βλέπεις τὰ παιδάκια νὰ ρί-
χνουν πέτρες εἰς τὸ ἥλια, ἀπὸ ἐκεῖ βλέ-
πεις ἄλλα νὰ κυνηγοῦν μία πεταλούδα,
καὶ μετὰ γέλια καὶ χαρὲς νὰ προσπαθοῦν
νὰ τὴν πιάσουν μετὰ τὰ δάχτυλά τους. Ἄλλα,
μεγαλότερα, νὰ διαβάσουν, ἄλλα νὰ κεν-
τοῦν... Καὶ ἐγὼ ὑπὸ τὴν σκιάν ἐνὸς
δένδρου, σὰς γράφω αὐτὰ...

Καινούργιες Δάφνες

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

Μία φορὰ κ' ἔταν καιρὸ, ἔξωσσε μα-
κρὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους,
ἕνας γέρος πού δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειά,
παρὰ νὰ διαβάσῃ τόσο πολὺ, πού ὅλος ὁ
κόσμος ἔλεγε, ὅτι κανένα πρᾶγμα δὲν
ἤμπορούσε νὰ παρουσιασθῇ, πού νὰ μὴ
τὸ ἔξερε ὁ γέρος σοφός. Ἐκεῖνος ὅμως
—γιατὶ ἦταν στ' ἀλήθεια σοφός— ἄφνε
τὸν κόσμο νὰ λήθῃ ὅτι ἤθελε, καὶ ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ μαθαίνει
περισσότερα· σ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, τὰ
σπίρτα ἦσαν ἄγνωστα ἀκόμα, καὶ γι'
αὐτὸ οἱ γείτονες ἦσαν συχνὰ ἀναγκασμέ-
νοι νὰ δανείζονταν ἀναμεταξύ των φωτιά.

Μία νύχτα χειμωνιάτικη, ἐκεῖ πού ὁ
γέρος σοφός καθότανε κοντὰ στὸ ζεστὸ
μαγκαλάκι του, διαβάζοντας κάποιον
πολυδαυτο βιβλίον, ἀκούσε νὰ χτυπᾶνε στὴν
πόρτα σιγανά. «Ἐμπρός!» ἐφώνησε ὁ
σοφός. «Ἐνα κοριτσάκι ἐφάνηκε τότε
στὴν πόρτα μπροστὰ. «Κύριε σοφέ, τοῦ
εἶπε, ὁ μητέρας μου σὲ παρακαλεῖ νὰ
μὰς δώσῃς λιγάκι φωτιά. γιὰ ν' ἀνάψωμε
τὴ δική μας, πού ἐσθῆσε». — Μετὰ χαρὰς,
μικρούλα μου, τῆς εἶπε ὁ γέρος σοφός·
νὰ σοῦ δώσω· μὰ γιατί δὲν ἐφερες τί-
ποτα γιὰ νὰ βάλλῃς τὴ φωτιά; — «Πῶς
δὲν ἐφερα; ἔφερα, κύριε σοφέ!» — «Καὶ
πού εἶνε, μικρούλα μου;» — «Νὰ· τὰ χέ-
ρια μου». — «Τὰ χέρια σου! μὰ θὰ καῖς!»
— «Δὲν καίωμαι, κύριε σοφέ, τώρα θὰ
ἰδῇς!».

Καὶ τὸ κοριτσάκι ἔσκυψε μπροστὰ στὴ
φωτιά, καὶ γέμισε πρῶτα μετὰ στάχτι τὸ
χέρι του, καὶ κατόπιν μετὰ ἐπιτηδεύματα
ἔβαλε ἐπάνω του δυὸ τρία κάρβουνα
ἀναμμένα. «Εὐχαριστῶ, κύριε σοφέ, εἶ-
πε· καληνύχτα σας!» Καὶ ἔφυγε σιγὰ-
σιγὰ, κρατώντας στὰ χέρια τῆς τὴ φω-
τιά, χωρὶς νὰ καίγεται.

«Νὰ κ' ἔνα ἄλλο πρᾶγμα πού δὲν τῶ-
ξερα, καὶ πού τῶμα δὲν τ' ἀγαῖματο αὐ-
τὸ κοριτσάκι! Εἶπε τότε ὁ γέρος - σοφός,
κ' ἔπεσε πάλι στὴ μελέτη τῶν βιβλίων.

Ἀντών. Α. Παλιτσάρας

ΓΙΟΡΤΗ

Ὁ γαλαζένιος οὐρανός,
τὸ ζεσταμένο ἀέρι,
τὰ πρῶτα φύλλα, ἡ ἐμμορφία
τῆς Φύσεως πού γελάει,
Μ' ἔκάνανε νὰ πάω νὰ βρῶ
στ' ἀγαπημένα μέρη,
—Πού ἀπὸ πέσου ἔχω νὰ δῶ,—
τὸν ἀνθισμένο Μάη.

Τὸ μονοπάτι διάδηκα·
ἡ μαργαρίτα γύρα
Κ' ἡ παπαρούνα ἡ ψηλὴς
στὸ δρόμο μου γελοῦσαν.
Ἀπὸ τοὺς κήπους πέρασα·
Μ' ἐζάλησαν τὰ μύρα
Πού οἱ κρίνοι, τὰ τριαντάφυλλα,
ἡ πασχαλιὲς σκορποῦσαν.

Ἀπὸ τὰ δένδρα μ' ἔφθαναν
τὰ δλόγλυκα τραγουδιὰ
τῶν ἀηδονιών πού τὴν παλὴν
Ζωὴ τους ἔαναρχίζαν.
Ὅλα τὰ μέρη γύρισά!...
ἡ ἀκρογιαλιὲς χρυσίζαν,
Ὅλα λὲς κ' εἶχανε γιορτὴ:
Οἱ κάμποι, τὰ λουλούδια,
ἡ θάλασσα. Κ' αἰσθάνθηκα
Νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος,
Πού ἔτῃν γιορτὴ τους βρεθῆκα
Ὅσῃν προσκαλεσμένος...

Κῦμα

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

Τίς-τίς κτυπᾷ τὸ ρολόγι, καὶ κάθε
του κτύπημα μὰς εἰδοποιεῖ, ὅτι ἐπέρασε
ἕνα δευτερόλεπτο ἀκόμη ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς
ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τὴν ἰδίαν μας ζωὴν.
Κάθε στιγμὴ πού περνᾷ δὲν ἐπανερχεται
ποτέ, μὰ ποτέ. Ἐκεῖ περᾷται καὶ τὴ
στιγμὴ ἐκείνη τῆς χαρὰς ἡ τῆς λύπης
τὴν καλύπτει ἡ λήθη καὶ ὁ ἀσπλάχνος ὁ
χρόνος καὶ μόλις μὰς ἀφίνει μίαν ζωη-
ρὰν ἢ ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν. Ἀνάμνησιν
χαρὰς ἢ λύπης, πού καὶ αὐτὴ σιγὰ σιγὰ
ἐξασθενεῖται καὶ στὸ τέλος σβύνει, ξε-
χνιέται.

Εἶνε στ' ἀλήθεια πολὺ ἀσπλάχνο αὐ-
τὸ τὸ ρολόγι! Διότι ὅταν περιμένῃς χα-
ρὰν, ὅταν θέλῃς νὰ περάσῃς γρήγορα ἡ
ὥρα τῆς δυστυχίας, τῆς λύπης, αὐτὸ
κτυπᾷ σιγὰ σιγὰ· ἐνῷ ὅταν περιμένῃς
λύπην, ὅταν δὲν θέλῃς ποτὲ νὰ περάσῃς ἡ
ὥρα ἐκείνη τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρὰς,
ἐκεῖνον τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ...

Ἡρώς τοῦ 1913

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τὶ κίνησε ἀπὸ τὰς ἐξ στὸν κοιτῶνα!
Θόρυβος, φωνές, ταραχὴ! Πολὺ δικά ο-
λογημένα ὅμως ὅλ' αὐτὰ, ἀφοῦ ἐτοιμαζό-
μεθα γιὰ ἐκδρομὴ. Σὲ λίγο ἤμουν ἐτοιμὴ
καὶ πῆγα νὰ βρῶ τὴ Βαλκανικὴ Συμμα-
χία πού με φώναζε. Ὅταν ὅλα ἦσαν ἐ-
τάξει, ἐφύγαμε.

Δὲν θυμοῦμαι νὰ πέρασα πιὸ εὐχάρι-
στα 'ς ἄλλη ἐκδρομὴ. Οἱ κάμποι πού περ-
νοῦμε μετὰ τὸ σιδηρόδρομο, εἶνε καταπο-
λῖνοι, γαργαρισμένοι μετὰ κόκκινες παπαροῦ-
νες καὶ φαίνονται σὰν ἕνας ἀπέραντος τά-
πη, τὸν ὅποιον χωρὶς ἄλλο ἐκέντησε χέρι
πανσόφου τεχνίτου. Τὸ ἀεράκι φυσᾷ καὶ
τὰ ψηλὰ στάχνα, καθὼς τὰ κινεῖ ὁ ἀνεμος,
παίρνουν ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ πρᾶ-
σινου.

Ἦτορ ἀπὸ μιᾶς ὥρας εὐχάριστο τα-
ξίδι, ἐφθάσαμε. Ἡ ἡμέρα πέρασε γοργά-
γοργά. Τὸ βράδυ γυρίζαμε πίσω ἀπὸ τὸν
ἴδιον δρόμον, ἀλλὰ τώρα μοῦ ἐφαίνετο δι-
αφορετικὸς. Καὶ τώρα ὅπως τὸ πρῶτ' οὐ
τραῖνα ἐβασίλευε ἡ χαρὰ καὶ τὰ γέλια.
«Ὀχι ὅμως τόσο συνεχῇ καὶ ζωηρά.» Αὐ-
ριο ἔχομε μάθημα· ἀκούεται κάποιον - κά-
ποιον, καὶ κάποιον σύνθετο ἀνησυχίας σκι-
άζει τὴν εὐθυμία τῶν παιδιῶν. Πόσο εὐ-
τυχεῖς θὰ ἦμεθα, σκεπτόμενοι, ἐάν δὲν
εἴχαμε ἐμπρὸς σὲ κάθε χαρὰ μας, τὴν λέ-
ξιν «αὔριο.» Naί, σήμερον εἶνε πολὺ ὥρατα·
ἀλλὰ τὸ σήμερον τελειώνει δυστυχῶς καὶ
ἐρχεται τὸ φοβερὸ καὶ ἄγνωστο «αὔριο.»
Ἡ ἐκδρομὴ ἐτελείωσε εὐθυμῇ καὶ ζω-
ηρῇ ὅπως εἶχε ἀρχίσαι. Ἐπέρασε ὅπως
περνοῦν ὅλα καὶ δὲν ξαναγυροῦν.

Ἔμεινε ὅμως πάντα καί: ἡ ἀνάμνη-
σις. Ἡ ἀνάμνησις εἶνε θησαυρὸς πού δὲν
εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ μὰς διαμφοβητήσῃ
καὶ πού ὅταν εἶνε καλὴ, πολλὰς φορὰς μὰς
κάνει νὰ ξεχνοῦμε, γιὰ λίγο τοῦλάχιστο,
τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς.

Τριανφυλλοὶς Θάλασσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος.—Λέγε μου σὺ, Παναγιώ-
τη, πού ἔχεις καὶ πτερά ῥάπτη, εἰς τί χρη-
σιμεῖται τὰ βαμβάκια ὑψίσματα;
Ὁ Παναγιώτης (σοβαρῶς).—Διὰ νὰ κά-
νουμε μάλλινα βούλα.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης.

Κόλμα.—'Σὺ πού ξεύρεις τὰ γαλλικά, τί
θὰ πῇ ρουγκουί;
Δορελά.—Γιατί.

Κόλμα.—Γιατί; Περιέργο κ' αὐτό· διότι
θέλω νὰ τὸ μάθω!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Δοξασιμένου Ρήνου

Ὁ διδάσκαλος.—Σὰς τονίζω, ὅτι ὅποιος...
(Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κουφοκεφαλῆς ἦτο σκεπτι-
κός, διχόπτεται καὶ τὸν ἐρωτᾷ).
Τί σκέπτεσαι Κουφοκεφαλῆς;

Ὁ Κουφοκεφαλῆς.—Προσπαθῶ νὰ
ἐνθυμηθῶ τί τὸν ἐδάλατε.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρισμένου Πελάγους

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ, ὅτι, κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 11ον φύλλον, σελ. 91
προκήρυξιν, οἱ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ε. ε. ἐγγραφόμενοι διὰ ξεσπαθώμα-
τος νέοι συνδρομηταί, καθὼς καὶ οἱ ἐγγράφοντες αὐτοὺς ἔχουσι τὸ προνόμιον νά-
γοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ
χωριστὰ ἕνα ἕνα, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χρυ-
σόδεντον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωρι-
στὰ ἕνα ἕνα, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυ-
σόδεντον ἀντὶ δραχμῶν 7,50.)

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας,
οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρο-
μικὰ τέλη ἕκαστον τόμον λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1,20 οἱ ἐν τῷ
Ἐξωτερικῷ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδου
τὴν 14ην Μαΐου 1914.

«ΕΔΙΑΒΑΣΑ—μοῦ γράφει ἡ Βαλκανικὴ
Συμμαχία,—αὐτὰ πού σοῦ ἔγραψε ὁ Φάων γιὰ
τὰ διηγήματα τοῦ Ἀδάμ καὶ γέλασα μετὰ τὴν
καρδιά μου. Πρῶτον πού ὁ Ἀδάμ δὲν γρά-
φει σὲ μαλλιαρῇ, ἀλλὰ σὲ ὥρατα γωριάτικῃ
γλώσσῃ. Ἀλλὰ σὲ ὅποιονδήποτε γλῶσσα καὶ
ἂν ἔγραφε ὁ Ἀδάμ, ἔπρεπε ὁ Φάων, γιὰ νὰ
ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ λέγῃ αὐτὰ πού λέγει, νὰ
μεταχειρίζεται τοῦλάχιστον τὴν γλῶσσαν τοῦ
Ξενοφώντος ἢ τοῦ Θουκυδίδου. (Ἦθελα νὰ
ἤξευρα σὲ ποῖο λεξικὸν βρῆκε τὴν λέξιν «οἰχαί-
νομαι» ὅχι στὸ Ὀμηρικὸν βιβλίον!) Ἐπειτα,
ἡ δημοτικὴ γλῶσσα εἶνε τόσον ὥρατα καὶ
μιλεῖ τόσο στὴν καρδιά! Γι' αὐτὸ δὲ τὴν με-
ταχειρίζονται ὅλοι οἱ καλοὶ συγγραφεῖς καὶ
ποιηταί. Μήπως ὁ Φάων «σιγαίνεται» τὰ
ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Βαλαωρίτη;»

Καὶ ὅμως ὁ Φάων δὲν ἀκούει τίποτε.
«Περὶ τῆς δημοτικῆς,—μοῦ ἔγραψε προχθές,
—τῆς κατ' ἐμὲ μαλλιαρῆς, ἐπιμένω» δὲν θὰ
με κάμῃς νὰλλάξω γνώμην.» Εἶνε βλέπετε,
διαφορὰ ἀντιλήψεως καὶ γούστου. Νὰ καὶ ἕνα
ἄλλο παράδειγμα: Ὁ Φάειθων σήμερον δια-
μαρτυρεῖται, διότι κάποιος μοῦ ἔγραψεν ὅτι
«Ὁ Λουλοῦ εἰς τὸ Μαρόκον» εἶνε τὸ ὥραι-
ότερον μυθιστόρημα ἀπ' ὅσα ἐδημοσίευσσε ὡς
τώρα. Καὶ αὐτὸ μὲν τὸ θεωρεῖ «ὡς κολακείαν
πρὸς ἐμέ», τὸ δὲ ἐφετεινόν μου μυθιστόρημα
ὡς...τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα! Ἐ, σεῖς ὅλοι
πού ἔχετε ξετρελλαθῇ μετὰ τὸν «Λουλοῦ», δὲν
κάμνετε τώρα τὸν σταυρὸν σας;

Ὅχι, τώρα διὰ νὰ μεταπισθῇ ὁ Φάων
πού ἐπιμένει, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε ὥραιον, παρα-
θέτω ἐδῶ καὶ αὐτὸ τὸ ἀποσπάσμα ἀπὸ τὴν
ἐπιστολήν τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη: «Ἐάν
τὸ ἔλεγε κανεὶς ἀμόρφωτος, ἀκαλαίσθητος ἢ
ξένος, δὲν θὰ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωση· ἀλλὰ νὰ
τὸ λέγῃ ὁ Φάων, παιδί μετὰ μόρφωσι, μετὰ ἀνά-
πτυξιν, παιδί γεννημένον στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ
πατέρα Ἑλληνα, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Σι-
γαίνεται τὴ γλῶσσα τοῦ Ἀδάμ; ἢ τὴν πιὸ
γνήσια ἑλληνικὴ γλῶσσα; τὴν γλῶσσα τῆς
καρδιάς τοῦ ἔθνους μας; πῶς εἶνε δυνατόν;...
Ὅταν ἕνα Ἑλληνόπουλο σιγαίνεται τὴ γλῶσσα
μετὰ τὴν ὅποιαν ὁμιλοῦσαν καὶ τραγουδοῦσαν
οἱ πιὸ ἐνδοξοὶ ἀπὸ τοὺς προγόνους του, καὶ
τὴν ὅποιαν διητήρησαν καὶ μεταχειρίζονται
ἀκόμη οἱ πιὸ Ἑλληνες ἀπὸ τοὺς συγχρόνους
του, κάνει ἁμαρτίαν καὶ μάλιστα μεγάλη. Γι'
αὐτὸ ἐλπίζω, ὅτι γρήγορα θὰνακαλέσῃ καὶ θὰ
ζητήσῃ καὶ συγχώρεται.» Μόνον αὐτὸ νὰ μὴν
ἐλπίζῃς, Βάρκα τοῦ Κανάρη!

Τέλλε Ἄγρα, εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ
«ὄχι» καὶ ἐννοεῖς. Ὅσον διὰ τὴν κομωρδίαν
—πὲς τὸ καὶ τοῦ Φάειου,— τὴν ἐδίδαξα,
ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχω δημοσιεύσει. Ἄν ἦτο
κατὰ σύντομον, διὰ τὴν Σ. Σ. Σ., θὰ ἦτο
πολύ καλόν. Ἀλλὰ ὡς ἐκτενὲς ἔργον, μετὰ ἀξι-
σεις, δημοσιεύμενον μέσα εἰς τὸ φύλλον, θὰ

ἔπαινε πολὺν τόπον ἀδίκως. Ἐκεῖνο τὸ πλῆ-
θος μάλιστα τῶν καλαμπουριῶν, πού τὰ μισὰ
τοῦλάχιστον εἶνε ἀνεπιτυχῇ, πολλῶν θὰ ἐγα-
λοῦσε τὸ γούστο. Ἀλλὰ μὴν ἀπελπισθῇτε.
Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, γράφει κανεὶς ἀπ' ὅλα,
ὅχι διὰ νὰ τὰ δημοσιεύῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ γυμνά-
ζεται. Ἐξακολουθεῖτε λοιπὸν καὶ σεῖς. Ποίος
ξεύρει τί θὰ βγῇ αὐριον!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΕΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΒΟΖΑΝΗΣ

ἐν Ἀθῆναις
βραβεύθεις ὑπὸ τοῦ ψευδωνύμου Ροδοπαῖος
Ἑλληνόπαις εἰς τὸν 13ον Διαγωνισμὸν
τῶν Δόξεων
(Ἦδε Διάπλασιν 1914, σελὶς 163)

Αὐτὸ μοῦ ἔλεπε, Δοξασιμένε Ρήνε! Νὰ
παραπονήσῃ καὶ σὺ καὶ νὰ νομίζῃς ὅτι...
ἐπαυσα νὰ σάγαω, ἐπειδὴ δύο-τρὶς φορὰς
δὲν εἶχα τόπον νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐκτενῶς!
Μὰ δὲν τὰ ἔπαινε αὐτὰ, δὲν τὰ ἐξηγήσαμεν;
Κρίμα πού ἐνόμισα ὅτι σοῦ τοῦλάχιστον μετὰ
διαβάσεις... Naί, ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη
καὶ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς. Ἐχε δὲ ὅλα
ὑπομονήν.

Πέντε νέες, ἐτησίας συνδρομηταὶς μοῦ ἐνέ-
γραψαν ἡ ἀγαπητὴ μου Παραπολιὰ. Καὶ ἐξέ-
ρετε πῶς κατώρθωσε τὸ μέγαλον αὐτὸ ξεσπά-
θωμα; Τῆς ἠρῶντο, ἀπετύγχανε, ἐλπίετο,
ἀλλὰ δὲν ἀπῆλπιζετο. Καὶ ἐπείνετο. Ἐπιτέ-
λους ἐνίκησε, διότι ὁ ἐπιμένων νικά. Ἄ, μὰ
τὴν εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ. Ἐδίδαξα μετὰ χα-

ρὰν καὶ τὸ δεύτερον γράμμα πού μοῦ ἔστειλε
μετὰ τὸ ξεσπάθωμα. Πέντε καὶ μία, ἔξη!

Ἐνα, δύο, τρία γράμματά σου ἔχω ἐμπρὸς
μου, Ναύαρχε Μισοῦλη. Ἐγὼν συσσωρευθῇ
ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα. Εἰς ποῖον
τώρα νὰ πρωτοαπαντήσω; Naί, μάρεσει τὸ
ὄνομα πού λέτε νὰ δώσετε στὸν Σύλλογόν σας.
Σὰς συγγαίρῃς διὰ τὴν ὥρατιν ἡμερῖδα, πού
κατήχητες ἐσπερί. Μπᾶ! μακάρι νὰγραφαν
ὅλοι ἐτοὶ εὐνάγνωστα καὶ καθαρά σὰν καὶ
σένα. Ἀνταποδοῖται τὰδελφία.

Ματωμένη Δόξα, χαίρω πολὺ πού εὐρίσκα-
σαι τώρα εἰς ἀνάρρωσιν καὶ εἰμαι εὐτυχῆς πού
σοῦ κάμνουν τόσῳ καλὴν συντροφίαν οἱ πα-
λαιοὶ μου τόμοι. Τίτοιες προτάσεις, ὡς τὴν
πλαιάν ἐκείνην τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος,
μοῦ ἔκαμαν καὶ μοῦ κάμνουν συχνά. Ἀλλὰ
δυστυχῶς δὲν φέρουν κανὲν ἀποτέλεσμα.
Ὅσκις τοῦλάχιστον ἐδοκίμασα, δὲν ἔγινε
τίποτε γενναῖον.

Ὁραῖα ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Φάων, Ἀμφισσαϊκὸς
Κώνωψ, Ἀγία Σοφία, Καινούργιες Δάφνες,
Βέτο καὶ Διότητος Κρανόλεκος.

Τὰ «Στρατιωτικὰ Διηγήματα» τοῦ κ. Ξε-
νοπούλου (Φαίδωνος) ἐξηγητήθησαν. Ὅστε
μὴ παραγγέλλετε πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ αὐτὸ τὸ
βιβλίον.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορά, μέχρι καὶ τοῦ ἐλα-
χίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγραφὴν
ἀπόρων εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐκ τῶν ἡδὴ συ-
στημένων.]

2ον Δελτίον εἰσφορῶν τοῦ 1914

Νέαι εἰσφοραὶ: Μεγάλῃ Ἑλλὰς λπ. 50.—
Ἀνθισμένη Βαμβακία δρ. 10,40.—Πουπου-
λένια δρ. 1,25.—Ἰόλη λπ. 50.—Σημαία
τοῦ Ἀβέρωφ δρ. 14,90.—Ὀνειροπόλος τῆς
Δόξης λπ. 90.—Ματωμένη Δόξα δρ. 1.—
Ἀετός τοῦ Κανκᾶσου δρ. 2.—Ἐν ὄλῳ δρ.
31,45 διὰ τῶν ὅποιον ἐνέγραψα εἰς τὴν «Διά-
πλασιν» τοῦ 1914 τέσσαρας ἐκ τῶν συστημέ-
νων ἀπόρων.

Ἐλπίζω, ὅτι καὶ ἄλλοι φίλοι μου θὰ στεί-
λουν νέας εἰσφορὰς, διὰ νὰ ἐγγραφῶν προσε-
χῶς καὶ ἄλλα πτωχὰ παιδάκια πού ἐπιθυ-
μοῦν νὰ διαβάσουν τὴν Διάπλασιν, ἀλλὰ στε-
ροῦνται τῶν μέσων.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Διπλὸν μᾶθημα» τῆς
Ποιμενίδος τοῦ Αἰῶνος.—«Ὅχι, δὲν θὰ μα-
ραθοῦν» τῆς Ἀνθισμένης Βαμβακίας.—«Μυ-
θὸς τοῦ Κολοκοτρώνη» τοῦ Μεγάλου Ναπο-
λέοντος.—«Ἰεῦς» τῆς Μπουμπουλίας.—
Διάφορα τῆς Ἀγίας Σοφίας.—«Ἡ εὐτυχε-
στέρα μου στιγμὴ» τῆς Προσφορῆς Ἀναμνή-
σεως.—«Τὸ σάρι καὶ τὰ λουλούδια» τῆς
Βάρκας τοῦ Κανάρη.—Μοῦ ἀπήντησαν ὁ
τοῖος τοῦ Φάειθων.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπὸ τὸ Ἡμερολό-
γιόν μου» (κακογραμμένο).—«Χωρὶς τίτλον»
(ἀσχετὸν).—«Ἡ μύρα» (ἀτεχνόν).—«Οἱ
δύο ὁδοιποροὶ» (γινώσκον

